

Arrest

nr. 213 141 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigden van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 en 11 september 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (drie bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2015 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die op 9 oktober 2017 aan de verzoekers werd ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2015 werd ingediend door:

*B., O. (R.R.: ...)
geboren te V. op (...)1973*

*+ echtgenote: B., G. (R.R.: ...)
geboren te E. op (...)1979*

*+ 3 minderjarige kinderen:
B., T(...)a, geboren op (...)2009
B., T(...)e, geboren op (...)2010
B., A., geboren op (...)2013*

*nationaliteit: Turkije
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer B. O. vroeg op 10.12.1999 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 30.09.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene diende op 29.10.2002 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 10.10.2005. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort echter niet bij de asielprocedure, daar men niet oordeelt over e gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Ondertussen diende de heer B. een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9.3 in en dit op 18.08.2003. Deze aanvraag werd op 19.04.2005 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 02.05.2005. Op 02.04.2007 keerde betrokkene vrijwillig terug naar Turkije, waar hij op 02.07.2007 huwde met mevrouw B. G..

Mevrouw B. G. huwde reeds eerder in Turkije met de heer S. T. (R.R.: ...). De heer S. beschikte toen reeds over een legaal verblijf in België waardoor mevrouw B. G., op basis van dit huwelijk, eveneens naar België kwam met een visum gezinshereniging. Mevrouw B. G. verkreeg op 07.04.2005 haar definitieve inschrijving in het vreemdelingenregister. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw B. G. amper twee maanden na het bekomen van haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepert verblijf gescheiden ging leven van haar toenmalige echtgenoot. Op 13.03.2007 scheidde mevrouw definitief van haar toenmalige echtgenoot. Op basis van zijn huwelijk met mevrouw B. G. bekwam de heer B. O. een visum gezinshereniging en kwam hij terug naar België. Eveneens op basis van dit huwelijk bekwam de heer B. O. op 12.02.2009 een A-kaart, dewelke op

16.03.2012 werd omgezet naar een B-kaart. Echter, op 21.10.2010 werd er reeds een procedure opgestart om het eerder huwelijk van mevrouw B. G. met de heer S. als schijnhuwelijk te laten erkennen. Het Hof van Beroep te Gent vernietigde op 16.04.2015 het huwelijk van mevrouw B. met de heer S. als zijnde schijnhuwelijk en op 29.10.2015 werden er instructies verstuurd om de verblijfsvergunningen van de familie B. in te trekken. Ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk van mevrouw B. G. worden alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig verklaard. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet beroepen op het feit dat zij jarenlang een legaal verblijf in België hebben gehad.

Ook het feit dat de heer B. O. zelfstandige is in hoofdberoep, daarnaast tevens in dienst is als kelner en dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst hij deze tewerkstelling zou verliezen waardoor er ernstige financiële schade zal geleden worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vermits, zoals reeds eerder gesteld, ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk van mevrouw B. G. alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig worden verklaard, heeft de heer B. O. niet langer de officiële toestemming om arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Voor wat betreft het feit dat de drie kinderen van betrokkenen in België geboren werden en dat zij hierdoor geen enkele band, noch herinnering hebben met hun 'land van herkomst', dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Turkije zijn geboren, zij wel via hun ouders een band hebben met Turkije. Betrokkenen hebben immers de Turkse nationaliteit en er mag dan ook van uitgegaan worden dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen bij een terugkeer naar Turkije ernstige pedagogische, emotionele en onherstelbare schade zouden oplopen, dient er gesteld te worden dat, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, het in het belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. Ook dient er opgemerkt te worden dat mevrouw B. G. bewust fraude heeft gepleegd door het aangaan van een schijnhuwelijk. Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt duidelijk de frauduleuze intentie van mevrouw B. G.. Aangezien de kinderen van bij de geboorte werden ingeschreven in het bevolkingsregister omdat hun moeder in het bevolkingsregister stond ingeschreven, doch daar deze inschrijving van mevrouw B. G. verkregen werd op basis van het bewust aangaan van een schijnhuwelijk, kan er bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw B. G. is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door bewust de Belgische procedures tot gezinshereniging te misbruiken om alzo verblijfsrecht te verkrijgen.

Het feit dat hun twee oudste kinderen, T(...)a en T(...)e, hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook tonen betrokkenen niet aan dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Turkije niet zouden kunnen aansluiten op school. Tot slot leggen betrokkenen ook geen bewijzen voor die de bewering dat er een erg grote tegenstelling is in het ontwikkelingsperspectief van België en het land van herkomst kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat er een erg grote tegenstelling is in het ontwikkelingsperspectief van België en het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat mevrouw B. G. voor 80 procent blind is en dus hulpbehoevend is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat mevrouw B. G. steeds op de hulp van haar echtgenoot en kinderen kan rekenen.

De overige aangehaalde elementen (de verwijzing naar de duur van verblijf in België, dat betrokkenen Nederlands spreken en begrijpen en dat zij duurzame sociale banden hebben opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2017, dat werd getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker en dat hem werd ter kennis gebracht op 9 oktober 2017.

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2017, dat werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de verzoekers. Ook dit bevel werd ter kennis gebracht op 9 oktober 2017.

De vierde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 29 oktober 2015 werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en dat haar ter kennis werd gebracht op 9 oktober 2017.

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad wijst er ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (*cf.* in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

3.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 26 oktober 2017, ten aanzien van de elk van de verzoekers, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen (twee bijlagen 13). Deze bevelen werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 8 november 2017. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt voorts dat de verzoekers tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2017, geen beroep hebben ingediend bij de Raad. De verzoekers maken derhalve het voorwerp uit van nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten, die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Ter terechtzitting betwist de advocaat van de verzoekers de bovenstaande gegevens niet. Nu de verzoekers het voorwerp uitmaken van recentere bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer, blijkt niet dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hen nog tot voordeel kan strekken. Bij een eventuele

nietigverklaring van de thans bestreden bevelen, vallen zij immers nog steeds onder de gelding van de recentere, definitief geworden bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2017.

De rechtstoestand van de verzoekers wordt thans dus beheerst door de definitief geworden, latere, bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2017. Ongeacht een eventuele vernietiging van de huidige bestreden bevelen, zullen de beide verzoekers derhalve nog steeds onderhevig zijn aan een definitieve verwijderingsmaatregel.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoekers in vraag wordt gesteld, moeten zij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dienen zij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

De Raad stelt vast dat de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting geen elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoekers, gelet op de nieuwe en definitieve bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2017, nog een actueel belang hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De advocaat van de verzoekers geeft ter terechtzitting in tegendeel uitdrukkelijk aan zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad met betrekking tot het actueel belang bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat de verzoekers op dit punt niet doen blijken van het door de wet vereiste actueel belang.

3.3. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is in zoverre het is ingediend tegen de beslissingen van 29 oktober 2015 en 11 september 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (drie bijlagen 13).

Het vijfde middel, dat enkel is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt dan ook niet op de merites onderzocht.

Vermist het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als 'de bestreden beslissing'.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

"2.1. Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel."

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekers zich, in de uiteenzettingen omtrent het eerste middel, beperken tot een argumentatie als waarom de eerste bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden. De verzoekers laten na om duidelijk te omschrijven op welke wijze deze beslissing tevens het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden.

Het eerste middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, geven de verzoekers aan dat er een ongelijkheid bestaat tussen de vreemdelingen die een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden vóór 31 december 2009, en zij die een dergelijke verblijfsaanvraag na deze datum indienden. Deze eerste categorie van vreemdelingen kon zo volgens de verzoekers, en dit in tegenstelling tot deze tweede categorie van vreemdelingen, genieten van de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). De verzoekers zijn van mening dat deze verschillende behandeling van personen in identieke situaties niet valt te rechtvaardigen.

De verzoekers gaan met dit betoog evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). De instructie waarop de verzoekers doelen, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. De instructie werd meer bepaald vernietigd omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." Deze vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd behandeld op grond van de criteria van de instructie van 19 juni 2009 en/of ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Daarnaast dient te worden gesteld dat het gelijkheidsbeginsel niet impliceert dat vertrouwen, dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de

wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verweerder niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

In het verlengde hiervan, en ten overvloede, blijkt evenmin dat de verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op de instructie van 19 juni 2009 om te betogen dat het rechtzekerheidsbeginsel is miskend. De Raad herhaalt dat deze instructie, gelet op de nietigverklaring ervan door de Raad van State, met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verzoekers wisten op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag dus, of dienden te weten, dat de verweerder geen toepassing meer vermocht te maken van deze instructie.

Het betoog van de verzoekers is bijgevolg niet dienstig (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2004, respectievelijk 2008 in België verblijven, werkzaam zijn en het feit dat verzoekers tussen 2004, respectievelijk 2008 tot 2015 legaal in België hebben verbleven

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers sedert 2004, respectievelijk 2008, ononderbroken gemachtigd waren tot een verblijf en dit tot eind 2015, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn.

Bovendien verbleef verzoeker voorheen reeds van december 1999 tot september 2002 legaal op het grondgebied in het kader van zijn asielpcedure en bleef nadien verder in België in afwachting van zijn beroepsprocedure voor de Raad van State, welke afgesloten werd op 10 oktober 2005.

Dat door de toekenning van een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze jarenlange periode van legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20031 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en hun werkwilgheid.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 20042 de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïsoleerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers perfect het Nederlands beheersen, verzoeker tewerkgesteld is, hun kinderen in België geboren en getogen zijn en zij alhier jarenlang schoollopen, mede door het feit dat zij al die jaren legaal op het grondgebied verbleven hebben.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 2004, respectievelijk 2008 (en verzoeker ook reeds voorheen), en waar zij van al die jaren tot eind 2015 legaal hebben verbleven, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstelling, de geboorte en het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheden zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat het bovendien onredelijk is te stellen dat met de doorgedreven economische integratie van verzoeker – die zelfstandige is en in bijberoep als kelner werkt – geen rekeningmoet worden gehouden, temeer daar verzoeker en zijn gezin de maatschappij niets kosten en zijn nooit ten laste zijn geweest van de overheid. Integendeel, door zijn onafgebroken tewerkstelling draagt verzoeker sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

De motivering van verweerder, dat deze tewerkstelling van verweerder geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken, is terzake dan ook onredelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Tweede onderdeel: betreffende de geboorte en het jarenlange schoolgaan van de kinderen van verzoekers

Dat de drie kinderen van verzoekers, thans 8, 7 en 4 jaar oud alle drie in België geboren zijn en zij sinds hun geboorte ononderbroken in België hun hoofdverblijf hebben.

Dat de kinderen bovendien in België geboren zijn en de oudsten school zijn beginnen lopen op een ogenblik dat hun ouders legaal op het grondgebied verbleven en er geen sprake was van een mogelijke intrekking van hun verblijf.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de oudste kinderen van verzoekers hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekers niet zouden hebben aangetoond dat een scholing van de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden en/of de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven.

Verzoekers zouden evenmin hebben aangetoond dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Turkije niet zouden kunnen aansluiten op school of dat er een grote tegenstelling is het ontwikkelingsperspectief van België en het land van herkomst.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert de kleuterleeftijd school lopen in België en het uiteraard in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat zij het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen.

Dat de bestreden beslissing daarenboven zonder meer stelt dat er 'van uit gegaan mag worden' dat verzoekers met hun kinderen hun moedertaal spreken, zodat de kinderen tot op zekere hoogte kennis van de Turkse taal en cultuur zouden hebben.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die perfect Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden in België.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises .. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période .. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat de Belgische overheid, niettegenstaande verzoekster in maart 2007 gescheiden is van haar eerste echtgenoot en dit huwelijk pas op 16 april 2015 definitief nietig werd verklaard, ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar Turkije nog problematischer is, nu verzoekers en hun kinderen jarenlang legaal op het grondgebied konden verblijven.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kinderen minstens zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard en dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

2.2.3. Derde onderdeel: betreffende de handicap van verzoekster

Dat verzoekster voor minstens 80% blind is en zij 100% arbeidsongeschikt is verklaard. Dat zij door haar blindheid hulpbehoevend is en nood heeft aan ondersteuning en begeleiding.

Verzoekster woont inmiddels al jaren op dezelfde plek in dezelfde stad en heeft een routine gevonden in het huishouden omdat alles steeds op dezelfde plaats, in dezelfde omgeving staat. Ook kan verzoekster zich in de stad behoorlijk verplaatsen omdat zij inmiddels gewoon is aan de omgeving en zij de straten en winkels waar zij frequent komt, goed kent.

Indien verzoekster naar Turkije zou moeten terugkeren, zal dit ertoe leiden dat zij voor zeer lange tijd zichzelf onmogelijk zal kunnen behelpen en zij volledig afhankelijk zal zijn van de hulp van haar echtgenoot en kinderen, terwijl verzoekster in haar vertrouwde omgeving in Gent vrij goed zelfredzaam is.

Dat de blindheid van verzoekster – en de problemen die dit zal veroorzaken bij een terugkeer naar Turkije, waar er al helemaal geen voorzieningen zijn voor blinden – dan ook wel degelijk een bijzondere omstandigheid uitmaakt

welke het voor verzoekster nagenoeg onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst. Dat verweerder echter op geen enkele wijze onderzocht heeft of een terugkeer naar Turkije implicaties heeft voor verzoekster die blind is.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan en hij nagelaten heeft de nodige motivering te geven.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.”

4.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekers geven in een eerste middelenonderdeel aan dat niet wordt gemotiveerd waarom hun lange verblijf en hun integratie niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Zij verliezen hierbij echter uit het oog dat de gemachtigde omtrent de beweerde integratie en langdurig verblijf het volgende heeft gemotiveerd:

“De heer B. O. vroeg op 10.12.1999 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 30.09.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene diende op 29.10.2002 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 10.10.2005. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort echter niet bij de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Ondertussen diende de heer B. een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9.3 in en dit op 18.08.2003. Deze aanvraag werd op 19.04.2005 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 02.05.2005. Op 02.04.2007 keerde betrokkene vrijwillig terug naar Turkije, waar hij op 02.07.2007 huwde met mevrouw B. G..

Mevrouw B. G. huwde reeds eerder in Turkije met de heer S. T. (R.R.: ...). De heer S. beschikte toen reeds over een legaal verblijf in België waardoor mevrouw B. G., op basis van dit huwelijk, eveneens naar België kwam met een visum gezinshereniging. Mevrouw B. G. verkreeg op 07.04.2005 haar definitieve inschrijving in het vreemdelingenregister. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw B. G. amper twee maanden na het bekomen van haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepert verblijf gescheiden ging leven van haar toenmalige echtgenoot. Op 13.03.2007 scheidde mevrouw definitief van haar toenmalige echtgenoot. Op basis van zijn huwelijk met mevrouw B. G. bewam de heer B. O. een visum gezinshereniging en kwam hij terug naar België. Eveneens op basis van dit huwelijk bewam de heer B. O. op 12.02.2009 een A-kaart, dewelke op 16.03.2012 werd omgezet naar een B-kaart. Echter, op 21.10.2010 werd er reeds een procedure opgestart om het eerder huwelijk van mevrouw B. G. met de heer S. als schijnhuwelijk te laten erkennen. Het Hof van Beroep te Gent vernietigde op 16.04.2015 het huwelijk van mevrouw B. met de heer S. als zijnde schijnhuwelijk en op 29.10.2015 werden er instructies verstuurd om de verblijfsvergunningen van de familie B. in te trekken. Ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk van mevrouw B. G. worden alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig verklaard. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet beroepen op het feit dat zij jarenlang een legaal verblijf in België hebben gehad.”

En:

“De overige aangehaalde elementen (de verwijzing naar de duur van verblijf in België, dat betrokkenen Nederlands spreken en begrijpen en dat zij duurzame sociale banden hebben opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De gemachtigde heeft aldus gemotiveerd dat de duur van de asielprocedure van de eerste verzoeker (1999 - 2002) niet onredelijk lang was, dat hij in 2003 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende die op 19 april 2005 onontvankelijk werd verklaard en dat de eerste verzoeker op 2 april 2007 vrijwillig terugkeerde naar Turkije. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers beweren, blijkt hieruit wel degelijk dat het verblijf tussen 1999 en 2002 van de eerste verzoeker in rekening werd genomen. Ook omtrent het verblijf van de tweede verzoekster tussen 2004 en 2015 en van de eerste verzoeker tussen 2008 en 2015, werd uitdrukkelijk gemotiveerd. Hieromtrent stelt de

gemachtigde dat de verzoekers zich niet op dit jarenlange legale verblijf kunnen beroepen, omdat dit recht op verblijf werd ingetrokken, gelet op de nietigverklaring van het (eerste) huwelijk van de tweede verzoekster. Tot slot geeft de gemachtigde in het algemeen te kennen dat de elementen van lang verblijf en integratie ("*duurzame sociale banden en kennis van het Nederlands*") omstandigheden zijn die de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat zij in deze fase niet worden behandeld, doch wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. *In casu* blijkt niet dat een verdere motivering zich opdrong om te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de bovenvermelde motieven, niet zouden volstaan om te begrijpen waarom de ingeroepen omstandigheden van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun verdere betoog in wezen aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met bepaalde motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Hun kritiek betreft in dit opzicht niet de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel wordt dan ook verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

4.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager(s) naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dit neemt echter niet weg dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, op de aanvrager(s) zelf rust.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekers betogen in een eerste middelenonderdeel dat de elementen van lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden beoordeeld in de ontvankelijkheid van hun aanvraag. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de beoordeling van de gemachtigde, dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad wijst erop dat de verzoekers in dit opzicht niet dienstig kunnen verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantonen dat de omstandigheden, zoals deze zich voordeden in de door hen aangehaalde zaken, gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door de verzoekers uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of reeds aangegane engagementen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan *in casu* geen sprake is. De verzoekers laten na om *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen alsnog onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij weerleggen derhalve geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat de overige elementen, zoals het lang verblijf en de integratie, niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en

niet via de reguliere procedure. De verzoekers geven ook niet aan dat zij in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan.

In het eerste middelenonderdeel wordt tevens aangegeven dat het kennelijk onredelijk is om de tewerkstelling van de eerste verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen. De verzoekers stellen dienaangaande dat zij de Belgische staat nooit ten laste zijn geweest en dat zij in tegendeel, door het betalen van belastingen, hebben bijgedragen aan de samenleving. De Raad stelt dienaangaande vast dat de verzoekers in hun betoog geheel abstractie maken van de concrete motieven van de bestreden beslissing, alsook van hetgeen zijzelf in hun aanvraag hebben naar voor gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekers in hun aanvraag van 13 december 2015 slechts het volgende hebben gesteld omtrent de tewerkstelling van de eerste verzoeker: *“Mijn cliënt is zelfstandige in hoofdberoep. Daarnaast is hij tevens in dienst als kelner bij [...], gevestigd te 9000 Gent, [...] (cf. stuk 5). Bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst dreigt hij deze inkomsten uit zelfstandige beroepsactiviteiten en uit tewerkstelling te verliezen waardoor ernstige financiële schade zal geleden worden.”* De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de aanvrager zelf rust. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing en in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gaat de onderzoeksplicht van de gemachtigde dan ook niet verder dan te onderzoeken en te motiveren waarom de in de aanvraag naar voor geschoven elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. *In casu* wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande de hierboven geciteerde argumentatie omtrent de tewerkstelling van de eerste verzoeker: *“Ook het feit dat de heer B. O. zelfstandige is in hoofdberoep, daarnaast tevens in dienst is als kelner en dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst hij deze tewerkstelling zou verliezen waardoor er ernstige financiële schade zal geleden worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vermits, zoals reeds eerder gesteld, ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk van mevrouw B. G. alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig worden verklaard, heeft de heer B. O. niet langer de officiële toestemming om arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”* De verzoekers betwisten geenszins dat de eerste verzoeker niet langer legaal kan werken in België. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de argumentatie van het verlies van de tewerkstelling en de daaraan gekoppelde financiële schade, niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen. Waar de verzoekers thans stellen dat zij nooit ten laste zijn geweest van de Belgische staat en dat zij in tegendeel hebben bijgedragen aan de samenleving door belastingen te betalen, merkt de Raad op dat deze elementen niet in de aanvraag naar voor werden gebracht. De kritiek van de verzoekers maakt dan ook loutere opportunitetskritiek uit, waarop de Raad als annulatierechter niet vermag in te gaan. In elk geval diende de gemachtigde hieromtrent geen onderzoek te voeren aangezien de verzoekers deze argumentatie in hun verblijfsaanvraag niet als buitengewone omstandigheid naar voor hebben gebracht.

De verzoekers betogen voorts dat de gemachtigde geen enkele garantie kan geven dat de terugkeer slechts tijdelijk is, waarbij zij erop wijzen dat er op hem geen enkele verplichting rust om bij een onderzoek ten gronde de verblijfsmachtiging toe te staan. Dit betoog is evenwel niet van aard te kunnen aantonen dat de gemachtigde de ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, dan wel dat hij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. Zoals hoger reeds gesteld, houden de ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, net in essentie de bijzondere moeilijkheid of onmogelijkheid in om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden is dan ook enkel de vraag aan de orde of deze bijzondere moeilijkheid of onmogelijkheid is aangetoond, zonder dat enigerwijze kan worden vooruitgelopen op het al dan niet afleveren van een verblijfsmachtiging indien de aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het buitenland, wordt ingediend.

Voor het overige beperken de verzoekers er zich in het eerste middelenonderdeel toe de elementen, zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag, louter te herhalen en zodoende te volharden dat aldus wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden blijken. Het komt de verzoekers evenwel toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de gemachtigde bij de beoordeling van deze elementen

is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij blijven op dit punt in gebreke.

In het tweede middenonderdeel brengen de verzoeker een inhoudelijk kritiek naar voor in verband met het motief omtrent de scholing en het belang van hun minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Voor wat betreft het feit dat de drie kinderen van betrokkenen in België geboren werden en dat zij hierdoor geen enkele band, noch herinnering hebben met hun 'land van herkomst', dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Turkije zijn geboren, zij wel via hun ouders een band hebben met Turkije. Betrokkenen hebben immers de Turkse nationaliteit en er mag dan ook van uitgegaan worden dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen bij een terugkeer naar Turkije ernstige pedagogische, emotionele en onherstelbare schade zouden oplopen, dient er gesteld te worden dat, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, het in het belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. Ook dient er opgemerkt te worden dat mevrouw B. G. bewust fraude heeft gepleegd door het aangaan van een schijnhuwelijk. Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt duidelijk de frauduleuze intentie van mevrouw B. G.. Aangezien de kinderen van bij de geboorte werden ingeschreven in het bevolkingsregister omdat hun moeder in het bevolkingsregister stond ingeschreven, doch daar deze inschrijving van mevrouw B. G. verkregen werd op basis van het bewust aangaan van een schijnhuwelijk, kan er bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw B. G. is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door bewust de Belgische procedures tot gezinshereniging te misbruiken om alzo verblijfsrecht te verkrijgen.

Het feit dat hun twee oudste kinderen, T(...)a en T(...)e, hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook tonen betrokkenen niet aan dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Turkije niet zouden kunnen aansluiten op school. Tot slot leggen betrokkenen ook geen bewijzen voor die de bewering dat er een erg grote tegenstelling is in het ontwikkelingsperspectief van België en het land van herkomst kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat er een erg grote tegenstelling is in het ontwikkelingsperspectief van België en het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De verzoekers geven aan dat onweerlegbaar is aangetoond dat hun kinderen sedert de kleuterleeftijd school lopen in België en stellen dat het uiteraard in het belang van de kinderen geenszins verantwoord is dat zij het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders, waarvan zij de taal nooit onderwezen hebben gekregen. Zij menen tevens dat de gemachtigde er niet zonder meer mag vanuit gaan dat zij met hun kinderen hun moedertaal spreken, zodat zij tot op zekere hoogte kennis hebben van de Turkse taal en cultuur. Wat dit laatste betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekers in hun verblijfsaanvraag van 13 december 2015 zelf hebben uiteengezet dat zij met hun drie kinderen hun moedertaal gebruiken om te communiceren. In het licht van dit element uit de aanvraag, kan het geenszins als kennelijk onredelijk of incorrect worden aangemerkt dat de gemachtigde stelt dat ervan kan worden uitgegaan dat de verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur hebben bijgebracht en dat zij, via hun ouders en hun nationaliteit, wel een band hebben met Turkije, ondanks het feit dat zij er niet zijn geboren.

De gemachtigde motiveert voorts - met betrekking tot de bewering dat de kinderen bij een terugkeer naar Turkije ernstige pedagogische, emotionele en onherstelbare schade zouden oplopen - dat het in het belang van de kinderen is om de administratieve situatie van hun ouders te volgen. Er wordt tevens aangegeven dat de tweede verzoekster, door het aangaan van een bewust schijnhuwelijk, zelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad. De verzoekers brengen hiertegen in dat het belang van hun kinderen er geenszins bij gebaat is dat zij hun onderwijs in België moeten stopzetten, doch hiermee tonen zij nog niet aan dat het in de gegeven specifieke omstandigheden (zoals hierboven weergegeven) kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het net in het belang is van de kinderen dat zij de situatie van hun ouders volgen.

De verzoekers kunnen bovendien niet worden gevolgd waar zij laten uitschijnen dat het aan de gemachtigde zou toekomen om de resultaten van een onderzoek voor te leggen waaruit zou kunnen

blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat het, in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de aanvragers toekomt de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden concreet uiteen te zetten en aannemelijk te maken. Het komt verweerder op zijn beurt in beginsel enkel toe de ingeroepen elementen te beoordelen en na te gaan of aldus buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. De gemachtigde is dan ook geenszins gehouden om een tegenbewijs te leveren van de loutere beweringen die in de aanvraag naar voor worden gebracht. Met de loutere bewering dat de terugkeer emotionele en pedagogische schade berokkent aan de kinderen, hebben de verzoekers geen concrete gegevens aangebracht die aantonen dat de aanvraag niet vanuit het buitenland kan worden ingediend.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing verder duidelijk aangegeven dat de kinderen via hun ouders toch een (culturele) band hebben met Turkije en dat het in hun belang is om de situatie van hun ouders te volgen. Tevens wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat een scholing niet kan worden verkregen in het herkomstland en dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zijn in het land van herkomst. Eveneens wordt erop gewezen dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de kinderen via hun ouders ook de Turkse taal machtig zijn en dat de verzoekers niet aantonen dat hun kinderen een zodanige taal- en cultuurachterstand hebben dat ze in Turkije niet zouden kunnen aansluiten op school. De Raad benadrukt dat het bestuur kan volstaan met een beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, zonder dat blijkt dat hij in dit verband enig verder reikend onderzoek zou moeten voeren. De verzoekers blijven, in het licht van de voormelde beoordeling, ook in gebreke om aannemelijk te maken dat enig nader onderzoek zich alsnog opdrong.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van State is bovendien niet nuttig, nu in dit arrest slechts wordt gesteld dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid "kan" zijn en de gemachtigde, *in casu*, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. In deze omstandigheden liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de kinderen een schooljaar zouden verliezen, door de aanpassing aan een ander onderwijssysteem en/of het onderwijs in een andere taal. Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden, die aanleiding gaven tot het door hun geciteerde arrest, identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien dient te worden benadrukt dat aan het arrest nr. 4 695 van 11 december 2007 geen onontvankelijkheidsbeslissing, maar wel een ongegrondheidsbeslissing ten grondslag lag. Zoals hoger reeds uitvoerig gesteld, is de beoordeling inzake de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, fundamenteel verschillend van de beoordeling inzake de gegrondheid van een dergelijke aanvraag.

De uiteenzetting van de verzoekers laat derhalve niet toe te besluiten dat de gemachtigde met miskennis van de in de aanvraag voorgelegde gegevens, dan wel in kennelijke onredelijkheid is gekomen tot het besluit dat de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

In het derde en laatste middelenonderdeel wordt geargumenteed dat de blindheid van de tweede verzoekster wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het haar nagenoeg onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst. Wederom dient te Raad evenwel te benadrukken dat de gemachtigde, in het kader van de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing, slechts de argumenten en elementen dient te beoordelen die in de aanvraag op duidelijke wijze als buitengewone omstandigheden werden naar voor gebracht. Er dient dan ook op te worden gewezen dat de verzoekers zich omtrent de blindheid van de tweede verzoekster in hun verblijfsaanvraag van 13 december 2015 tot de volgende, vage vermelding, tot de volgende vermelding hebben beperkt: "*Een terugkeer van mijn cliënten en hun kinderen naar hun land van herkomst voor onbepaalde duur is derhalve onredelijk en onmenselijk. Zeker nu mijn cliënte 80 procent blind en dus hulpbehoevend is (cf. stuk 6)*". De Raad vindt in de verblijfsaanvraag van de verzoekers geen enkel spoor terug van de thans geuite kritiek dat de tweede verzoekster bij een terugkeer voor zeer lange tijd zichzelf onmogelijk zal kunnen behelpen en volledig afhankelijk zou zijn van de hulp van haar echtgenoot en kinderen, terwijl zij in haar vertrouwde omgeving in Gent vrij goed zelfredzaam is. Ook het de thans beweerde gebrek aan voorzieningen voor

blinden in Turkije, wordt in de aanvraag op geen enkele wijze melding gemaakt. De verzoekers konden, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het feit dat de bewijslast ter zake op hen zelf rust, dan ook niet verwachten dat de gemachtigde hiermee rekening zou houden. Gelet op de zeer beperkte argumentatie in de verblijfsaanvraag, komt het dan ook niet onjuist, noch kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde zich ertoe heeft beperkt te stellen dat *“betrokkenen [niet] verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat mevrouw B. G. steeds op de hulp van haar echtgenoot en kinderen kan rekenen.”*

In de mate dat de verzoekers, met nieuwe argumenten, de Raad ervan pogen te overtuigen dat de visuele handicap van de tweede verzoekster een buitengewone omstandigheid vormt, nodigen zij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is geen rechter in hoger beroep, en hij kan dus niet met volheid van bevoegdheid opnieuw over de aanvraag oordelen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet derhalve worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.3.1. Eerste onderdeel : artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekers genoegzaam hebben aangetoond dat hun drie minderjarige kinderen volledig geïntegreerd zijn in de samenleving. Meer nog, de drie kinderen zijn in België geboren en getogen en hebben nauwelijks of geen banden meer met Turkije.

De twee oudsten lopen al jaren school in België en hebben nooit onderwijs gekregen in het Turks, dat zij overigens ook slechts met veel moeite kunnen spreken.

De luttele band die zij hebben met Turkije door de verhalen van hun ouders, mag echter geenszins worden overschat, zodat voor de kinderen een verhuis naar Turkije wel degelijk een zeer emotionele en ingrijpende gebeurtenis zou zijn.

Bovendien zal een verhuis naar Turkije ertoe leiden dat de kinderen veel meer zorg zullen moeten dragen voor hun blinde moeder, die in een onbekende omgeving volledig hulpbehoevend zal zijn. Wanneer hun vader aan het werk is, zullen het dan ook de kinderen zijn die voor hun moeder moeten zorgen.

Dat de kinderen van verzoekers overigens geen enkele fout treffen en ten aanzien van hen dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en hun belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van de kinderen van verzoekers is dat zij verder in België kunnen verblijven, het land waar zij geboren en getogen zijn en waar zij al jarenlang schoollopen, hun buitenschoolse activiteiten en vrienden hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2. Tweede onderdeel: artikel 8 EVRM. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens

2.3.2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en hun kinderen vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinslevens in België hebben

2.3.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekster terugwerkende kracht heeft, wordt het verblijfsrecht geacht nooit te hebben bestaan en dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers en hun gezin verblijven reeds jarenlang in België en door verweerder wordt de economische integratie van verzoeker erkend, evenals de scholarisatie en integratie van de kinderen.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst van de ouders zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer kinderen, die in casu geen enkele fout treffen, ernstige schade zouden lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken. Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.3.2.5.

Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke de kinderen van verzoekers ontwikkeld hebben in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven

of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

De kinderen van verzoekers hebben bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Bovendien erkent verweerder dat de kinderen en België geboren zijn en de oudste kinderen al jarenlang schoollopen in België, doch stelt hij dat zij door het frauduleuze gedrag van verzoekster een verblijfsrecht bekomen hebben. Het zou dan ook verzoekster zijn die de belangen van de kinderen heeft geschaad door bewust de procedures tot gezinshereniging te misbruiken om een verblijfsrecht te bekomen.

Echter heeft zowel het EHRM als de Raad van State evenwel uitdrukkelijk gesteld dat ook in geval van fraude dient overgegaan te worden tot een billijke belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen; RvS, 4 augustus 2016, nr. 235.582; RvS, 3 augustus 2017, nr. 238.919).

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM."

In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad vooreerst op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)).

Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middelenonderdeel dat de verzoekers, met hun betoog omtrent de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag, in wezen willen aangeven dat het in het belang is van hun kinderen om verder in België te verblijven, het land waar zij geboren en getogen zijn en waar zij al jarenlang school lopen en hun buitenschoolse activiteiten en vrienden hebben. Dit betoog is echter vreemd aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet in het kader van het tweede middel, betreft de thans bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de reden dat de verzoekers in hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die verhinderen dat zij de aanvraag, via de reguliere procedure, kunnen indienen vanuit het buitenland. Met een dergelijke, loutere onontvankelijkheidsbeslissing wordt op geen enkele wijze vooruitgelopen op de vraag of er aanvaardbare redenen zijn om aan de verzoekers, ten gronde, een verblijfsmachtiging toe te staan. De argumentatie dat het, overeenkomstig de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag, in het belang is van de kinderen van de verzoekers om verder in België te verblijven, is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden benadrukt dat het Handvest enkel van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen. Artikel 51, lid 1, van het Handvest bepaalt immers als volgt: *"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld."* Aangezien de bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van een louter nationale wetgeving (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), kunnen de verzoekers zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en geven een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Zij betogen dat zij met hun kinderen ononderbroken een gezin vormen, reeds effectief jarenlang samenwonen zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben, dat zij jarenlang in België verblijven en er (economisch) zijn geïntegreerd en dat hun kinderen hier school hebben gelopen en er een privéleven hebben ontplooid dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verzoekers verwijten de gemachtigde dat hij hieromtrent geen belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is dan ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en hun minderjarig kinderen wordt in de rechtspraak van het EHRM verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat de verzoekers een gezin vormen met hun kinderen, wordt in de bestreden beslissing echter niet betwist.

De verzoekers verliezen bovendien uit het oog dat de bestreden beslissing ook wordt gericht ten aanzien van hun kinderen en hierin derhalve geen scheiding van het gezin schuilt. De gemachtigde heeft in tegendeel uitdrukkelijk gesteld dat het in het belang is van de kinderen van de verzoekers, dat zij de situatie van hun ouders volgen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekers en met het belang van hun kinderen. Tevens dient te worden geduïd dat artikel 8 van het EVRM enkel bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, *in casu* de verzoekers en hun minderjarige kinderen.

Daarnaast dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. De verzoeker hadden, voorafgaand aan hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet (langer) een verblijfsrecht in België dat hen feitelijk tot het handhaven van een gezins- en/of privéleven in staat stelde. De verzoekers erkenden in hun aanvraag zelf dat hun C-kaarten waren ingetrokken. In dergelijke omstandigheden dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM te gebeuren. Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat, *quod in casu*.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* maken de verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk. Zij tonen derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezins- en/of privéleven niet elders kunnen leiden, al dan niet tijdelijk en in afwachting van het resultaat van een eventuele aanvraag voor een humanitair visum, in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers verwijzen naar het belang van hun kinderen, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van deze kinderen, met hun banden met het land van herkomst en hun school lopen. Zo stelt de gemachtigde dat er mag worden vanuit gegaan dat verzoekers hun zoon tot op zekere hoogte de Turkse taal en cultuur

hebben bijgebracht. Ook merkt hij op dat verzoekers de wettelijke vertegenwoordigers zijn van hun minderjarige zoon en het dus in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van zijn ouders volgen. De verzoekers tonen ook niet aan dat zij aannemelijk maakten dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Turkije niet zouden kunnen aansluiten op school. De verzoekers beperken zich op hun beurt tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en dat het kind geen fout treft. Het schoolgaan en de geboorte van hun kinderen in België, wordt in wezen echter niet ontkend door de gemachtigde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dus dat de gemachtigde, in weerwil van hetgeen de verzoekers poneren, wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en dat hij de belangen van de kinderen, waaronder hun geboorte in België en het schoolgaan, heeft in rekening genomen. Het gezinsleven van de verzoekers en het belang van hun kinderen werd aldus in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan, ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarin wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag van 13 december 2015, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Met hun vaag betoog en met de enkele rechtstheoretische uiteenzettingen maken de verzoekers niet concreet aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag in hun concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven zou schenden (*cf.* EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging vereist door) artikel 8 van het EVRM, zodat zij niet aantonen dat de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.4. In een vierde middel voeren de verzoekers de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het vierde middel wordt als volgt toegelicht:

“2.3.1. Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat verzoekers op 13 december 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. hebben ingediend, waarin pas op 11 september 2017 een onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd.

Dat verzoekers er dan ook vanuit gingen dat hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis Vw. positief zou worden beoordeeld, gelet op hun doorgedreven integratie in de samenleving, welke mogelijk gemaakt werd door hun jarenlange legale verblijf.

Bij verzoekers ontstond dan ook het gerechtvaardigde vertrouwen dat hun aanvraag zou worden goedgekeurd. Minstens was dit de verwachting die bij verzoekers is ontstaan, waardoor zij zich verder geïntegreerd hebben in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat dit in casu niet gebeurd is en de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekers zich, in de uiteenzettingen omtrent het vierde middel, beperken tot een argumentatie als waarom de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden. De verzoekers laten na om duidelijk te omschrijven op welke wijze deze beslissing tevens het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. De loutere rechtstheoretische uiteenzetting omtrent het redelijkheidsbeginsel, gevolgd door de vage aanname dat “*dit in casu niet gebeurd is en de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt*”, volstaat niet om uit te maken op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen precies zou schenden.

Het vierde middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat de verzoekers op geen enkele wijze concreet aannemelijk maken dat de gemachtigde, met de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing, zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij is teruggekomen op eerder gedane beloften of toezeggingen. Er valt niet in te zien waarop de verzoekers zich baseren om te stellen dat zij ervan uitgingen dat hun aanvraag positief zou worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat de bestreden beslissing werd genomen een jaar en tien maanden na de aanvraag, kan in elk geval geen gerechtvaardigde verwachting in die zin wekken. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, is er immers geen enkele wettelijke bepaling die een termijn oplegt binnen dewelke een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld. In de mate dat de verzoekers er zelf, gelet op hun integratie, vanuit gingen dat hun aanvraag positief zou worden beoordeeld, maakt dit, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geenszins een gerechtvaardigde verwachting uit en nog minder betreft dit een verwachting die door het bestuur zelf zou zijn geschapen.

Er kan dan ook niet worden besloten dat het vertrouwensbeginsel werd miskend.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE